

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie z powództwa (...) Spółki jawnej z siedzibą w Z. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę 24.288,12 zł w pkt 1 – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 15.988,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 8.975 zł od dnia 5 września 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 7.013,12 zł od dnia 12 października 2012 r. do dnia zapłaty, w pkt 2 – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.575 zł tytułem zwrotu kosztów procesu na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, w pkt 3 – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 233,82 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, t. j. opinii biegłego i kosztów świadków, na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesów oraz w pkt 3 – w pozostałym zakresie oddalił powództwo (wyrok k. 346).

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w części, t. j. w punkcie 4, w którym oddalono powództwo co do kwoty 3300 zł oraz w punktach 2 i 3 w zakresie, w jakim Sąd nie uwzględnił żądania powoda zwrotu kosztów procesu za I instancję.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie prawa materialnego, t. j.:

- art. 361 § 2 k.c. poprzez niedopełnienie zasady pełnego odszkodowania,
- art. 363 § 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i ustalenie wartości wraku wyłącznie w oparciu o wartość kosztorysową w sytuacji, gdy wrak został sprzedany na publicznej aukcji za cenę niższą i ta cena rynkowa jest miarodajna dla ustalenia wysokości wraku,

2. naruszenie prawa procesowego, t. j.:

- art. 233 § 1 k.p.c. i dowolną ocenę dowodu w postaci opinii biegłemu sądowemu A. K. w zakresie ustalonej przez niego wartości, wraku, faktury nr (...), zeznań K. S. i M. S. i przyjęcie, że wartość wraku wynosiła 5.300 zł, gdy tymczasem wrak udało się sprzedać na internetowej aukcji rynkowej dopiero za cenę 2.000 zł netto,
- art. 100 zd. 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

Na tej podstawie skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatkowo kwotę 3.300 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 5 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu za I instancję według norm przepisanych oraz zwrot kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (apelacja k. 375- 379).

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego (odpowiedź na apelację k. 392- 394).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do analizy treści środka zaskarżenia, należy zaznaczyć, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i jako trafnie i prawidłowo ocenione oraz logicznie wywiedzione ze zgromadzonego materiału dowodowego, przyjmuje za własne.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługiwał na uwzględnienie żaden z podniesionych przez pozwanego w apelacji zarzutów, które sprowadzały się do kwestionowania prawidłowości przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy postępowania dowodowego w zakresie ustalenia powstałego w wypadku wymiaru szkody.

Postawienie zarzutu skierowanego na błędy w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia wymaga wykazania błędów w ustaleniach, polegających na konkretnych naruszeniach wskazań wiedzy, logiki czy też doświadczenia życiowego, czego skarżący nie uczynił. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r. (por. m.in. sygn. akt II CKN 817/00), jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

W niniejszej sprawie, wnioski Sądu meriti są nie tylko logicznie poprawne, ale również silnie osadzone w przeprowadzonym materiale dowodowym, zaś stanowisko skarżącego uznać należy jedynie za polemikę z poprawnie ustalonym stanem faktycznym.

Powód w ramach zarzutu podniósł, iż ustalona na podstawie opinii biegłego wartość uszkodzonego w wypadku samochodu w kwocie 5.300 zł została zawyżona w stosunku do ceny w wysokości 2.000 zł, za jaką pojazd ten ostatecznie został sprzedany na internetowej aukcji. W ocenie Sądu Okręgowego niemiarodajne jest ustalanie wartości pojazdu na podstawie ceny transakcyjnej wraku, za jaką został on ostatecznie nabyty, jeżeli znacząco różni się ona od ceny rynkowej wynikającej z prawidłowej opinii biegłego sądowego. Ustalając wartość pojazdu po wypadku uwzględnić trzeba obiektywne uwarunkowania, składające się na wartość rynkową pojazdu. Okoliczność, że powód zdecydował sprzedać wrak pojazdu za umówioną cenę nie przesądza o jego wartości rynkowej. Pozwany wykazał, iż powodowi przedstawiono ofertę zakupu wraku za cenę trzykrotnie wyższą, a pomimo tego oferty tej nie przyjął. Oznacza to, że granica wartości rynkowej pojazdu sięgała dalej niż powód wynegocjował z nabywcą. Niewątpliwie powód miał swobodę w rozporządzeniu pojazdem i mógł go sprzedać za niższą cenę. Lecz przy ustalaniu wartości szkody Sąd musi posługiwać się obiektywnymi kryteriami składającymi się na wartość rynkową pojazdu. Brak było zatem podstaw do podważenia wniosków dokonanych w tym zakresie wynikających z opinii biegłego, w szczególności, iż strona powodowa nie wykazała, aby wartość pojazdu sprzed szkody była odmienna. Zwłaszcza, że twierdzenia powoda bazowały jedynie na niemiarodajnej cenie transakcyjnej, za jaką sprzedał on pozostałości pojazdu, choć, jak wykazał pozwany mógł go sprzedać za wyższą cenę.

Wbrew zarzutowi powoda Sąd I instancji w sposób prawidłowy ocenił opinię biegłego, która była precyzyjna, konsekwentna i logiczna. Biegły ustalając wartość pojazdu posłużył się obiektywnymi i miarodajnymi kryteriami wyceny, uwzględnił bowiem wynikające z materiału dowodowego dane techniczne tego samochodu sprzed kolizji oraz niekwestionowany zakres uszkodzeń samochodu. Biegły wskazał, że w związku z rozbieżnościami w przyjętych przez strony wycenach, dane techniczne pojazdu sprzed wypadku zostały ustalone w oparciu o informacje pochodzące od producenta samochodu. Odnosząc się do zastrzeżeń powoda w zakresie ustalenia wartości pojazdu, biegły w opinii uzupełniającej wyjaśnił czynniki, które wpływały na wartość uszkodzonego pojazdu, a więc w szczególności wyposażenie pojazdu oraz zakres powstałych uszkodzeń.

W związku z powyższym za bezzasadny uznać należy również zarzut naruszenia prawa materialnego t. j. art. 361 § 1 i 363 § 2 k.c. Z uwagi na to, że wysokość kosztów naprawy przewyższa wartość pojazdu sprzed wypadku, zasadne było wyliczenie wymiaru odszkodowania metodą szkody całkowitej, która została wyliczona w sposób prawidłowy w oparciu o opinię sporządzoną przez biegłego.

Zarzut naruszenia art. 100 k.p.c. był bezzasadny. Sąd Rejonowy zasądził łącznie od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.808,82 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Jest to kwota prawidłowa przy przyjęciu, że powód wygrał sprawę w 66%. Powód w swoich zarzutach pominął bowiem istotną okoliczność, a mianowicie, że koszty poniesione przez pozwanego w niniejszej sprawie nie wynoszą jedynie 2.400 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika procesowego, ale także kwotę 1.500 zł uiszczoną tytułem zaliczki na poczet kosztów opinii biegłego. Ponadto powód z tytułu kosztów opinii biegłego

i wynagrodzenia świadka poniósł łącznie tylko kwotę 1.127 zł (zwrócono mu bowiem kwotę 373 zł z wpłaconej zaliczki w kwocie 1.500 zł).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Powód przegrał sprawę w całości, w związku z czym powinien zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego zostało ustalone na podstawie § 2 ust. 1 i 2 i § 12 ust.1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 490).